

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmma Totivs Theologiae S. Thomae Aqvinatis, Doctoris Angelici Ordinis Prædicatorum

Svpplementvm Tertiæ Partis

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Romae, 1619

Vtrum confessio sit de iure naturali? 2

urn:nbn:de:hbz:466:1-38817

Chri hoc quòd in presenti via expiaretur, esset via salu-
 pecc Sed habet quòd sit de necessitate salutis, ex hoc,
 amem od ad remissionē culpæ modo prædicto* operatur. *in corp.*
 ent. Ad secundum dicendum, quòd peccatum quod ex *art.*
 origin ero contractum est, scilicet originale, potest om-
 u fufic ab extrinseco remedium habere, vt in paruulis
 fsitatur. Sed peccatum actuale, quod ex seipso quis
 e per commissit, non potest expiari, nisi aliquid coo-
 conetur ille qui peccauit. Sed tamen non sufficit ad
 nt de peccatum expiandum ex seipso, sicut sufficienter pec-
 dele um commissit: eo quòd peccatum ex parte conuer-
 & pecc nis est finitum, ex qua parte peccator in ipsa re-
 hoc citur: sed ex parte auersionis habet infinita, em,
 subij qua parte oportet quòd peccati remissio ab alio
 a euipiat: quia quod est vltimum in generatione, est
 , se num in resolutione, vt dicitur in 3. Ethic.* Et ideo *c. 3. a me.*
 emite ortet quòd etiam peccatum actuale ex alio me-
 ut: diam habeat.

Ad tertium dicendum, quòd etsi non legatur eo-
 nifi pe in confessio, potuit tamen fieri. Multa enim facta
 pecca s, quæ non sunt scripta. Et præterea, Christus ha-
 eius, potestatem excellentiæ in sacramentis: vnde sine
 ratiæ quæ ad sacramentum pertinent, potuit rem sa-
 culpi menti conferre.
 coena Ad quartum dicendum, quòd satisfactio non suffi-
 aende et ad expiandū poenā peccati ex quantitate poenæ,
 que in satisfactioe imponitur: sed sufficit in quan-
 quæ est pars sacramenti, virtutem sacramentalem ha-
 et. tis: & ideo oportet quòd per dispensatores sacra-
 fessio torū imponatur, & ideo necessaria est confessio.

ARTIC. II.

Vtrum confessio sit de iure naturali?

Ad secundum sic proceditur. Videtur, quòd con- *29*
 fessio sit de iure naturali. Adam enim & Cain
 tenebantur nisi ad præcepta legis nature. Sed re-
 tenduntur de hoc quòd peccatum suum non sunt
 ad quæ fessi. Ergo confessio peccati est de iure na-
 us, turali.

¶ 2 Præ-

¶ 2 Præterea, Præcepta illa quæ manem iacet ceteri lege & noua, sunt de iure naturali. Sed interrogat fuit in veteri lege, vt dicitur Iſa. 43. Narratum suum habes, vt iustificeris. Ergo est de iure naturali: Cain

¶ 3 Præterea, Iob non erat subiectus nisi honeste, turali. Sed ipse peccata confitebatur: quod præ Deo, hoc quod dicit, Iob 31. Si abscondi vt homo. Ad factum meum. Ergo est de iure naturali.

li. 5. Ety. cap. 4.

SED contra Iſid. dicit*, quod ius naturale lege. Sed apud omnes. Sed confessio nõ est eodem modo. Mo

¶ Præterea, Confessio fit ei qui habet clauificieba clauis Ecclesiæ non sunt de iure naturali in leg. Ergo nec confessio.

RESPONDEO dicendum, quod sacramenta peccata quædam fidei potestiones, vnde oportet ea fit eum p se proportionata. Fides autem est supra cognitio peccati rationis naturalis, vnde & sacramenta sunt circumstantionis naturalis dictamen. Et quia ius natura

In lib. 2. de inuit. non parũ ante fin. libri.

quod non opinio genuit, sed innata quædam confessio seruit, vt Tullius dicit*: ideo sacramenta non in natura iure naturali, sed de iure diuino, quod est supra

rale: quod quandoque etiam naturale dicitur, dum quod cuiuslibet rei illud est naturale, quod suo creatore imponitur. Tamen proprie dicuntur naturalia, quæ ex principijs naturæ causantur. Similiter naturam sunt illa quæ ipse Deus sibi reservat

naturæ ministerio operanda, siue in operationibus sacramentalium, siue in reuelationibus mysteriorum in institutionibus sacramentorum. Et sic confessio quæ necessitatem sacramentalem habet, non est de iure naturali, sed de diuino.

Ad primum ergo dicendum, quod Adam peccatum suum coram Deo recognouit: confessio enim, quæ fit Deo per reuelationem peccati, est de iure naturali. Nunc autem quæ fit homini, vel dicitur de confessione quæ fit homini. Vel dicitur quod confiteri peccatum, in casu, est de iure naturali.

¶ 2 Præterea, Confessio fit ei qui habet clauificieba clauis Ecclesiæ non sunt de iure naturali in leg. Ergo nec confessio.

¶ 3 Præterea, Iob non erat subiectus nisi honeste, turali. Sed ipse peccata confitebatur: quod præ Deo, hoc quod dicit, Iob 31. Si abscondi vt homo. Ad factum meum. Ergo est de iure naturali.

SED contra Iſid. dicit*, quod ius naturale lege. Sed apud omnes. Sed confessio nõ est eodem modo. Mo

manentem. Sicut cum quis in iudicio constitutus à iudice interrogatur: tunc enim non debet mentiri, peccatum suum excusando vel negando, de quo Adam, Cain vituperantur. Sed confessio, quæ fit homini nisi sponte, ad remissionem peccatorum consequendam non est de iure naturali.

Ad secundum dicendum, quòd præcepta legis naturalis manent eodem modo in lege Moyfi, & in noua lege. Sed confessio quamuis aliquo modo esset in lege Moyfi: non tamen eodem modo, sicut in lege noua, nec sicut in lege naturalis. In lege enim naturalis sufficiebat recognitio peccati interior apud Deum; aliud in lege Moyfi oportebat aliquo signo exteriori peccatum protestari: sicut per oblationem hostiæ pro peccato; ex quo etiam homini innotescere poterat eum peccasse. Non autem oportebat, ut speciale peccatum à se commissum manifestaret, aut peccati circumstantias, sicut in noua lege oportet.

Ad tertium dicendum, quòd Iob loquitur de illa confessione peccati, quam facit deprehensus, peccatum negando, aut excusando, ut ex glossa ibidem haberi potest.

* ex glossa ordin. 6. inter ibi.

ARTIC. III.

21

Virum omnes ad confessionem teneantur?

* sup. illud I sa. 3

Ad tertium sic proceditur. Videtur, quòd non omnes ad confessionem teneantur. Quia sicut dicit Hieron. * penitentia est secunda tabula post naufragium. Sed aliqui post baptismum naufragium non sunt passi. Ergo nec eis competit penitentia, sic nec confessio quæ est penitentia pars.

* sup. illud I sa. 3 peccatum suum quasi sodomia.

2 Præterea, Confessio facienda est iudici in quolibet foro. Sed aliqui sunt qui non habent hominem dicem supra se. Ergo nec tenentur ad confessionem.

Et ad De metri ad de seruanda virginitate circa med.

3 Præterea, Aliquis est qui non habet peccata nisi venialia. Sed de illis non tenetur homo confiteri. Ergo non quilibet tenetur ad confessionem.

to. 1. Mag. 4.

SED contra est: quia confessio contra satisfactionem & contritionem diuiditur. Sed omnes tenentur ad satisfactionem & contritionem. Ergo tenentur ad confessionem.

ca med. to. 1. Mag. 4.

set. d. 14.

in princ.

Supplementum.

B

ad